

2^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟΥ
ΣΟΦΙΑ ΑΝΔΡΙΟΠΟΥΛΟΥ
2^ο ΕΝΙΑΙΟ ΛΥΚΕΙΟ ΝΙΚΑΙΑΣ
ΙΔΡΥΜΑ
Β' ΤΑΞΗ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ
ΤΙΤΛΟΣ: «ΓΑΛΑΖΙΑ ΠΟΛΗ»

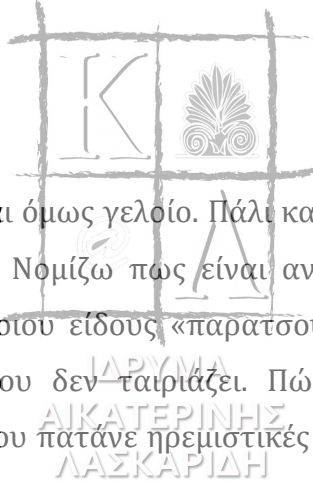
Ο καιρός σήμερα είναι καλός. Ο κήπος είναι όμορφος. Συναντώ κάποιον που νομίζει πως είναι ο Γαλιλαίος και μονολογεί συνέχεια : «Η Γη είναι στρογγυλή». Πριν μπει εδώ ήταν διδάκτωρ Φυσικής. Κάποιος είχε πει πως καταλαβαίνω σημαίνει παύω να σκέφτομαι παραπέρα. Ο φυσικός έπρεπε να τον είχε ακούσει. Δεν το έκανε. Τώρα είναι στο δωμάτιο 31, δίπλα από έναν δικηγόρο.

Αυτός μπήκε στην παρέα μας όταν έμαθε πως ένας δολοφόνος, που είχε αθώσει ο ίδιος σκότωσε ένα κοριτσάκι 12 χρόνων. Από τότε βλέπει συχνά στον ύπνο του ένα μικρό κοριτσάκι να τον κοιτάζει μ' ένα βλέμμα όχι μίσους, αλλά συμπόνιας. Ξυπνάει και μένει σιωπηλός για μέρες, κοιτάζοντας ατάραχα στο άπειρο, σ' έναν κόσμο που κανείς εκτός από τον ίδιο δεν θα μάθει πως είναι.

Είναι και οι δύο ακίνδυνοι για τους άλλους, μιας και κανένας δεν τους δίνει σημασία. Ο φυσικός έκανε το λάθος να προσπαθήσει να εξηγήσει τον κόσμο και ο δικηγόρος να τον εμπιστευτεί. Τώρα και οι δύο πληρώνουν το τίμημα.

Κι εγώ; Εγώ δεν είμαι παρά μια μανιοκαταθλιπτική εικοσάχρονη. Γυρίζω σαν φάντασμα κρατώντας πάντα απ' το χέρι ένα μικρό αρκουδάκι. Το μοναδικό πλάσμα στο οποίο δεν χρειάζεται να δώσω εξηγήσεις για τις πράξεις μου. Είναι πάντα δίπλα μου, όταν κάνω μέρες να μιλήσω, όταν μιλάω συνέχεια για πράγματα παράλογα και όταν το κρατάω αγκαλιά και του ψιθυρίζω μικρές αλήθειες για τη μεγάλη ζωή.

Γιατί είμαι εδώ; Υποθέτω ότι με θεωρούν τρελή. Ή μάλλον δεν με θεωρούν, είμαι τρελή. Προσωπικά δεν βρίσκω τίποτα κακό σ' αυτό. Δεν κάνω κακό σε κανέναν. Κρατάω αγκαλιά το αρκουδάκι μου και συνήθως είμαι πολύ σιωπηλή για να με προσέξει ο οποιοσδήποτε. Δεν ενοχλώ κανέναν. Δεν είναι τυχαίο που οι νοσοκόμες με έχουν βγάλει « σιωπηλό αρκουδάκι».

Δεν είναι τυχαίο. Είναι όμως γελοίο. Πάλι καλά που δεν με φωνάζουν και «μελαγχολικό πιγκουινάκι». Νομίζω πως είναι αν όχι αρρωστημένο, σίγουρα υποκριτικό να βγάζουν τέτοιου είδους «παρατσούκλια» στους ασθενείς. Έχει μια δόση τρυφερότητας που δεν ταιριάζει. Πώς να το πω; είναι τελείως επίπλαστη. Από τη μια να σου πατάνε ηρεμιστικές ενέσεις και από την άλλη να σε λένε «σιωπηλό αρκουδάκι».

Επιπλέον αυτά τα παρατσούκλια δεν αντιπροσωπεύουν παρά μόνο τις εξωτερικές μας αντιδράσεις. Ας πούμε η κοπέλα που έχουν βγάλει «κορίτσι της σιωπής», δεν είναι καθόλου κορίτσι της σιωπής. Έχουμε μιλήσει μια-δυο φορές, όταν οι νοσοκόμες είναι μακριά, και τα είπαμε μια χαρά.

Η αλήθεια είναι πως εδώ μέσα κανένας δεν μιλάει στους γιατρούς ή στις νοσοκόμες. Ο καθένας μας ζει στον δικό του κόσμο. Το «κορίτσι της σιωπής» ας πούμε ζει στον γαλαξία του γαλαξίου νέφους, ο δικηγόρος ζει στους εφιάλτες του, ο φυσικός σ' έναν κόσμο όπου τίποτα δεν χρειάζεται εξηγήσεις. Έχουμε βρει την ηρεμία μας, ο καθένας χαμένος στην δική του πραγματικότητα.

Ούτε οι γιατροί, ούτε οι νοσοκόμες καταλαβαίνουν. Προσπαθούν να εξηγήσουν το γιατί. Προσπαθούν να μας γυρίσουν στο παρελθόν, να μας θυμίσουν παλιές πληγές και σκέψεις ξεχασμένες, όνειρα που το μυαλό έχει κρύψει καλά και αλήθειες που πονάνε. Γυρεύουν να δώσουν ονόματα στους φόβους μας, φόβους που ακόμα δεν έχουμε ξεπεράσει και που έχουμε μάθει να ζούμε με αυτούς. Όχι. Ούτε οι γιατροί, ούτε οι νοσοκόμες καταλαβαίνουν. Δεν μπορούν να καταλάβουν. Η δική μας γλώσσα μιλάει στα όνειρα, η δική τους στις ιατρικές ορολογίες.

Θα ήταν λοιπόν πιο τίμιο αν μας φώναζαν με τον αριθμό του δωματίου μας. Να έλεγαν δηλαδή «17», αντί για το σαχλό «σιωπηλό αρκουδάκι» και «16» αντί για «κορίτσι της σιωπής». Έτσι και αλλιώς οι αριθμοί είναι εκείνοι που χαρακτηρίζουν τους ανθρώπους. Η ημερομηνία γέννησης, ο αριθμός ταυτότητας, ο αριθμός κυκλοφορίας του αυτοκίνητου, ο αριθμός φορολογικού μητρώου, οι βαθμοί, ο αριθμός του τραπεζικού λογαριασμού.

Στην γαλαξία πόλη όμως δεν υπάρχουν αριθμοί, γι' αυτό θέλω να πάω εκεί. Γιατί οι άνθρωποι δεν ξέρουν τους αριθμούς, μετράνε την ζωή τους με όνειρα και όχι με χρόνια. Οι άνθρωποι δεν έχουν φόβους, έχουν μόνο ελπίδες. Δεν έχουν ανάγκη από ονόματα γιατί γνωρίζονται καλά χωρίς καν να έχουν

μιλήσει. Αισθάνονται ο ένας τον άλλον. Είναι ωραία εκεί. Μα οι γιατροί και οι νοσοκόμες νομίζουν ότι θα πάθω κακό αν με αφήσουν να πάω στην γαλάζια πόλη. Δεν ξέρουν και γι' αυτό δεν τους κρατάω κακία που με κρατάνε εδώ.

Η πραγματικότητα της γαλάζιας πόλης μπήκε στην ζωή μου πριν αρκετό καιρό. Λίγες μέρες μετά την πρώτη «σοβαρή» απόπειρα αυτοκτονίας που έκανα. Μη ρωτήσεις πως την έκανα. Ούτε κι εγώ ξέρω. Το μόνο που θυμάμαι είναι ένας πόνος. Όχι φυσιολογικός, ένας πόνος δυνατός, μα ταυτόχρονα εξαγνιστικός. Θυμάμαι πως χαμογελούσα, το ξέρω ότι είναι τρελό. Αν δεν ήταν, δεν θα ήμουν εδώ.

Ύστερα θυμάμαι πως ξύπνησα κάτω από ένα έντονο λευκό φως, μέσα σε ένα δωμάτιο νοσοκομείου. Οι γονείς μου ήρθαν αμέσως κοντά μου και άρχισαν να με ρωτάνε γιατί το είχα κάνει αυτό. Ύστερα ήρθε και ένας ψυχίατρος και με ρώταγε το ίδιο πράγμα, αλλά με πιο σοφιστικέ υφάκι. Τον κοίταζα περίεργα.

Όχι, δεν ήξερα το γιατί. Ίσως να φοβήθηκα τον κόσμο, τους ανθρώπους, το μέλλον που διαγράφονταν δυσοίωνα ή να κουράστηκα με τις επιλογές του παρελθόντος που ποτέ δεν μου συγχώρεσα. Μπορεί, απλά να το έκανα για να με προσέξουν, για να μου δείξουν περισσότερη τρυφερότητα. Ίσως πάλι να ήμουν από εκείνους τους ανθρώπους που «την κακή την ώρα την έχουν μέσα τους». Δεν ήξερα το γιατί.

Εκείνο που ήξερα ήταν κάτι που ο γιατρός προτιμούσε να αγνοεί: ότι κι αν έκανα ήταν συνειδητή επιλογή. Στα ναρκωτικά σε παρασύρουν. Στις ασπιρίνες όμως όχι. Ήμουν έτοιμη να πληρώσω το τίμημα των επιλογών μου, κι ας ήξερα καλά ποιο ήταν. Καταλάβαινα τον φόβο τους, μα δεν τον δικαιολογούσα, και ο γιατρός συνέχιζε να ρωτά.

Αποφάσισα να του μιλήσω. «Στην πέτρινη πόλη είναι ένα μικρό παιδί. Το μικρό παιδί ξέρει, μα σιωπή βαραίνει τη φωνή του. Το μικρό παιδί παίζει στην πέτρινη πόλη. Το μικρό παιδί θέλει να πάει στη γαλάζια πόλη. Εκεί πάνε όσοι ξέρουν. Το μικρό παιδί θέλει να βρει αυτούς που ξέρουν. Το μικρό παιδί ξέρει, μα η πέτρινη πόλη έχει πληγώσει την ζωή του. Η πληγή δεν γιατρεύει την πληγή, αλλά ο δρόμος για τα σύννεφα, περνάει από τη σκιά και τη βροχή. Το μικρό παιδί ξέρει το δρόμο, μα οι μεγάλοι άνθρωποι το κρατάνε από φόβο. Στην πέτρινη πόλη έχουν χτίσει τη ζωή τους με φόβο. Το μικρό παιδί ξέρει, μα κανένας δεν το

ακούει. Το μικρό παιδί ζει μόνο του με το φόβο. Στο σκοτάδι κρύβεται η ζωή του». Ακόμα κι εγώ απόρησα μ' αυτά που είπα. Δεν ήξερα αν έκανα πλάκα ή όχι.

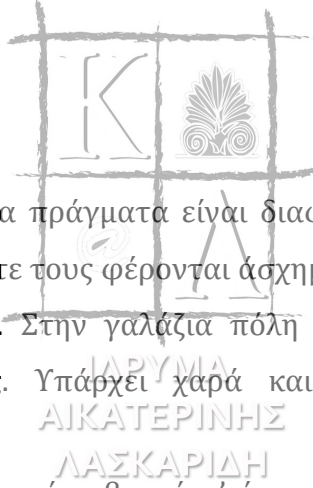
Η γαλάζια πόλη μου έμοιαζε τόσο αληθινή. Ιδανική, αλλά αληθινή. Ένας κόσμος που ήταν δημιούργημά μου και που καταλάβαινα πως δεν θα τον εγκατέλειπα εύκολα. Ένωθα πως είχα αρχίσει να χάνομαι μέσα στην τρέλα.

Από τότε είμαι εδώ. Δεν ξέρω πόσα χρόνια, μήνες, μέρες ή δευτερόλεπτα έχουν περάσει. Ο χρόνος εδώ μέσα χάνει τη σημασία του. Οι ώρες που περνάνε μας είναι άγνωστες. Δεν μας πειράζει. Εκείνο που μετράει δεν είναι οι ώρες, αλλά ο χρόνος. Λίγο πριν, λίγο μετά, σήμερα, αύριο ποιος νοιάζεται; Η ζωή μας έχει τελειώσει στο χθες. Οι μέρες δεν ξεχωρίζουν. Οι άλλοι ξέρουν. Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευή, Σαββάτο, Κυριακή. Έχουν ένα πρόγραμμα. Εδώ μέσα όλα μοιράζονται σε ατέλειωτες μέρες και λυτρωτικές νύχτες. Νύχτες που μένουμε μόνοι με τις απαντήσεις και τους φόβους. Ξέρουμε όλοι το γιατί και το πότε. Αλλά δεν τους εξηγούμε. Ούτε οι γιατροί, ούτε οι νοσοκόμες μπορούν να καταλάβουν.

Στην γαλάζια πόλη οι νύχτες είναι γεμάτες όνειρα και οι μέρες γεμάτες αγάπη. Δεν υπάρχει χρόνος, ούτε φόβος. Υπάρχει μόνο φως και σκοτάδι. Το φως δεν είναι σκοτεινό και η μέρα δεν βρίσκει κανέναν μόνο. Οι άνθρωποι στην πέτρινη πόλη νομίζουν πως έχουν βρει το νόημα. Οι άνθρωποι στη γαλάζια πόλη δεν ψάχνουν το νόημα, αλλά ζουν.

Σε λίγο θα έρθει ο γιατρός μαζί με μια νοσοκόμα. Η καθιερωμένη καθημερινή του επίσκεψη. Θα ελέγξει την υγείά μου. Τουλάχιστον τη σωματική. Θα προσπαθήσει να δει αν έχω λογικευτεί έστω και λίγο. Θα χαμογελάσει δήθεν φιλικά. Θα με ρωτήσει τι κάνω. Δεν θα του απαντήσω. Θα φύγει, κλείνοντας πίσω του την πόρτα.

Δεν μου αρέσει όταν οι άνθρωποι κλείνουν πίσω τους την πόρτα. Είναι σαν να λένε : «Δεν μπορώ και δεν θέλω να σε βοηθήσω, γι' αυτό άσε με ήσυχο». Στην πέτρινη πόλη οι άνθρωποι δεν έχουν μάθει να νοιάζονται, ξέρουν μόνο να πληγώνουν. Κλείνουν την πόρτα της καρδιάς τους στον κόσμο, ξεχνώντας πως είναι και οι ίδιοι μέρος του κόσμου. Είναι σκληροί οι άνθρωποι της πέτρινης πόλης. Δεν μπορώ να τους καταλάβω. Κάνουν πολέμους, αλληλοσκοτώνονται και ύστερα κομπάζουν για τον πολιτισμό τους. Περίεργοι και αλλόκοτοι είστε οι άνθρωποι στην πέτρινη πόλη. Δεν μπορώ να σας καταλάβω.

Στην γαλάζια πόλη τα πράγματα είναι διαφορετικά. Ποτέ δεν κλείνουν την πόρτα στους άλλους, ούτε τους φέρονται άσχημα. Νοιάζονται ο ένας για τον άλλο. Δεν έχουν πολιτισμό. Στην γαλάζια πόλη δεν υπάρχουν υπολογιστές, έξυπνα όπλα, τηλεοράσεις. Υπάρχει χαρά και ελευθερία. Όχι. Δεν σας καταλαβαίνω...

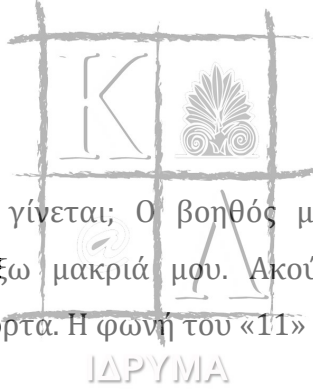
Άρχισε να βρέχει. Θλιμμένη βροχή σ' έναν κόσμο από γκρίζα σύννεφα. Ήρθε ο γιατρός. Αυτή τη φορά ήρθε μαζί του εκτός από τη νοσοκόμα και ο βοηθός του. Τον φοβάμαι τον βοηθό του. Το μικρό παιδί φοβάται εκείνον που προσπαθεί να χαμογελάσει από καλοσύνη ενώ έχει να μειδίαμα αποστροφής. Το μικρό παιδί βλέπει στα μάτια του το μίσος. Το μίσος φέρνει μόνο μίσος. Στην πέτρινη πόλη υπάρχει πολύ μίσος. Το μικρό παιδί αισθάνεται πως κάτι κακό θα συμβεί.

Ο γιατρός και η νοσοκόμα φεύγουν γρήγορα. Από το δωμάτιο του «15» ακούγονται φωνές. Κάθε φορά που βρέχει ο «15» αρχίζει να φωνάζει. Απεχθάνεται το νερό, το μισεί. Η κόρη του πνίγηκε σε μια δεξαμενή νερού. Ο «15» είναι γαντζωμένος από τα κάγκελα του παραθύρου του. Τον ακούω. «Όχι νερό! Όχι άλλο νερό! Αδειάστε όλο το νερό!». Αυτή η κρίση του «15» πρέπει να είναι πιο σοβαρή από τις προηγούμενες. Από την ανοιχτή πόρτα που άφησε ο γιατρός βλέπω άλλες δύο νοσοκόμες να πηγαίνουν προς το δωμάτιο του «15». Οι φωνές του ακούγονται σ' όλο το κτίριο. Ο «15» πονάει πολύ.

Ο βοηθός έχει μείνει στο δωμάτιο μου. Κλείνει την πόρτα. Έρχεται κοντά μου. Μαζεύομαι ασυναίσθητα. Αγκαλιάζω σφιχτά το αρκουδάκι μου. Κάτι κακό έχει αρχίσει να γίνεται, το νιώθω. Οι κραυγές του «15» τρυπάνε το κεφάλι μου. Ο γιατρός πλησιάζει. Έχω κουλουριαστεί σε μια γωνιά του δωματίου μου. Κάνει ν' αγγίξει το αρκουδάκι μου. Το τραβάω απότομα. Το χέρι του ακουμπά το πρόσωπό μου. Γυρίζω από την άλλη μεριά, αλλά δεν καταφέρνω να τον αποφύγω. Προσπαθεί ξανά να μου πάρει το αρκουδάκι. Σηκώνομαι όρθια και πάω στην πόρτα. Θέλω να φύγει.

Ξαφνικά ακούγεται μια κραυγή πόνου. Είναι ο «15». Είμαι σίγουρη. Ο βοηθός έρχεται ξανά κοντά μου. Μου λέει να μη φοβάμαι. Τρέμω.

Ο «11» ρωτάει τι συνέβη στον «15». Είναι έξω από το δωμάτιο, τον ακούω. Θέλω να φωνάξω βοήθεια. Ο βοηθός αρχίζει να χαϊδεύει τα μαλλιά μου. Αισθάνομαι πως ένα σχοινί έχει τυλιχτεί γύρω από τον λαιμό μου. Αναπνέω με

δυσκολία. Και ο «15»; Τι γίνεται; Ο βοηθός με ακουμπάει στους ωμούς. Καταφέρνω να τον σπρώξω μακριά μου. Ακούω βήματα στον διάδρομο. Προσπαθώ να ανοίξω την πόρτα. Η φωνή του «11» με παγώνει. «Τον σκοτώσατε κρετίνοι!». Ο «15»!

Ο βοηθός έρχεται ξανά. Με αγκαλιάζει από πίσω. Θέλω να μ' αφήσει ήσυχη. Του ξεφεύγω. Ανοίγω την πόρτα. Προσπαθεί να με βάλει ξανά μέσα στο δωμάτιο. Η «16» που έχει βγει κι εκείνη από το δωμάτιο της μας βλέπει. Έρχεται προς το μέρος μας. Οι λυγμοί του «11» γίνονται ένα με τους δικούς μου καθώς ο βοηθός δεν μ' αφήνει να φύγω. Η «16» προσπαθεί να με βοηθήσει. Δύο νοσοκόμες βλέπουν την σκηνή, αλλά προσπερνούν για να πάνε στο δωμάτιο του «15».

Εγώ και η «16» ξεφεύγουμε από τον βοηθό. Μας κοιτάει με μίσος. Δεν ξέρουμε τι να κάνουμε. Για λίγο χάνουμε την αίσθηση του χρόνου. Μένουμε ακίνητες και κοιτάζουμε τον βοηθό που πηγαίνει στο δωμάτιο των γιατρών. Νόμιζα πως το χειρότερο είχε περάσει.

Οι φωνές που ακούστηκαν από τον πάνω όροφο μας έβγαλαν από το λήθαργο. Ένας ασθενής αρνήθηκε να μπει στο δωμάτιο του και το παράδειγμά του το ακολούθησαν όλοι. Γιατροί και νοσοκόμοι δεν ήξεραν τι να κάνουν.

Κατευθυνθήκαμε στο δωμάτιο του «15». Το σώμα του βρισκόταν στο πάτωμα. Ο «11» κρατούσε στην αγκαλιά του το κεφάλι του «15» και μουρμούριζε θρήνους σε μια άγνωστη γλώσσα. Πήγαμε κοντά του. Γονατίσαμε δίπλα από το άψυχο σώμα. Ο «11» μας κοίταξε με ένα βλέμμα απόγνωσης και απέραντης θλίψης. Ο «15» ήταν νεκρός.

Η «16» κοιτάζοντας κατά πρόσωπο τον γιατρό είπε με σταθερή φωνή : «Τι είναι χειρότερο άραγε ; Ο θάνατος ή ο δολοφόνος;». Εκείνος κατόρθωσε να ψελλίσει πως ήταν ανακοπή καρδιάς. Ύστερα βγήκε από το δωμάτιο. Οι νοσοκόμοι προσπαθούσαν να βάλουν στα δωμάτιά τους, τους ασθενείς του τρίτου ορόφου. Έτσι, μείναμε για λίγο μόνοι στο άδειο δωμάτιο.

«Στη χώρα πέρα από το άγνωστο υπάρχει μια φωτιά που δεν σβήνει ποτέ. Εκεί, το μέλλον ζει μαζί με το παρόν και το σήμερα. Οι άνθρωποι δεν χάνονται. Εκεί θέλω να πάει ο φίλος μου. Μακριά από νερό και γιατρούς. Ο φίλος μου τώρα θα βρει τη γαλήνη. Στη χώρα πέρα από το άγνωστο δεν βρέχει ποτέ. Ούτε ξεχωρίζει η στεριά από τη θάλασσα. Εκεί ο φίλος μου δεν θα φωνάζει, ούτε

θα πονά. Θα βρει αυτό που έφαχνε και θα συγχωρέσει τον εαυτό του. Ναι. Σίγουρα εκεί πρέπει να πάει τώρα ο φίλος μου και να με περιμένει. Σύντομα θα τον συναντήσω», είπε ο «11».

Ήταν τα τελευταία λόγια που άκουσα από εκείνον. Από τότε δεν μιλούσε ποτέ σε κανέναν. Πενθούσε σιωπηλά για τον χαμό του φίλου του. Η «16» πήγε κοντά του και εκείνος έκλαψε στην αγκαλιά της. Δεν έκλαψε για τον «15», γιατί ήξερε πως θα τον συναντούσε σύντομα στην χώρα πέρα από το άγνωστο. Έκλαψε για την πέτρινη πόλη και τους κάτοικους της. Έκλαψε γιατί ποτέ δεν θα καταλάβαιναν, γιατί ποτέ δε θα μάθαιναν πως εκείνο που μετράει δεν είναι να μαθαίνεις, αλλά να αγαπάς.

Σε λίγο ήρθαν ένας γιατρός και τρεις νοσοκόμες. Πίσω τους διέκρινα το πρόσωπο του βοηθού. Δεν είχα άλλες δυνάμεις για να φοβηθώ. Ούτε εγώ, ούτε η «16» ή ο «11» αντιδράσαμε όταν πήραν το σώμα του «15». Μείναμε ακίνητοι στην ίδια θέση. Οι νοσοκόμες πήγαν τον καθένα στο δωμάτιό του.

Λίγο πριν μπω στο δικό μου κοιτάξα λίγο πίσω. Είδα πως ο βοηθός έμπαινε με την «16» στο δωμάτιο της. Για πρώτη φορά από τη μέρα που μπήκα εδώ μέσα, πέταξα στο πάτωμα το αρκουδάκι μου και έτρεξα στο δωμάτιο της «16». Προσπάθησα να τον χτυπήσω. Δεν έπρεπε να τον αφήσω να αγγίξει την «16». Μια νοσοκόμα ήρθε προς το μέρος της. Η «16» ξέσπασε σε κλάματα. Η νοσοκόμα με χτύπησε στο πρόσωπο. Δεν σταμάτησα να φωνάζω. Στο τέλος όμως ηττήθηκα. Η νοσοκόμα με πήγε στο δωμάτιο μου και ο γιατρός μπήκε με την «16» στο δωμάτιο της.

Ήξερα.

Πήρα ξανά αγκαλιά το αρκουδάκι μου και κάθισα πίσω από τον τοίχο που χώριζε το δωμάτιο της «16» από το δικό μου. Άκουσα την πόρτα της να κλειδώνει. Τον άκουσα να της λέει να μην φοβάται. Εκείνη δεν είχε τη δύναμη ν' αντισταθεί. Το ήρεμο κλάμα της ακούγονταν σαν το τραγούδι μιας ανεμώνης λίγο πριν χαθεί στα βάθη της γης. Κανένας δεν προσπάθησε να τον σταματήσει κι ας ήξεραν όλοι. Κανείς δεν ενδιαφέρθηκε για εκείνη.

Έμεινα δίπλα στον τοίχο μέχρι το πρωί που με βρήκε παγωμένη η νοσοκόμα. Δεν ήθελα να με αγγίξει. Βγήκα τρέχοντας έξω πριν προλάβει να με πιάσει. Πήγα στο διπλανό δωμάτιο. Ο κόσμος σταμάτησε να υπάρχει γύρω μου.

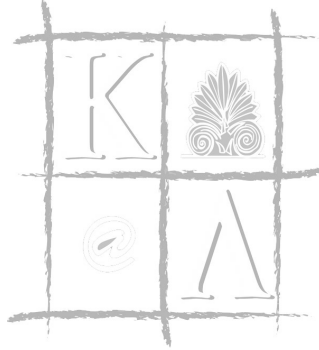
Το μόνο που μπορούσα να δω ήταν η «16» πάνω στο κρεβάτι. Σαν ένα αερικό που στάθηκε να ξεκουραστεί στα πέταλα μιας παπαρούνας.

Ήρθαν οι νοσοκόμοι. Κανείς δεν τόλμησε να με απομακρύνει. Όταν την έβαλαν στο φορείο, άφησα μέσα στην αγκαλιά της το αρκουδάκι μου. Ύστερα, πήρα το ματωμένο σεντόνι και πήγα στο δωμάτιο μου. Δίπλωσα το σεντόνι και το έβαλα πάνω στο κρεβάτι μου. Στάθηκα όρθια στο παράθυρο και κοίταξα έξω.

Ο κόσμος μου ήταν άδειος όπως και η αγκαλιά μου. Η πέτρινη πόλη μάτωσε τις ελπίδες μου. Η «16» με περιμένει στη γαλάζια πόλη. Η «16» είναι με εκείνους που ξέρουν. Δεν πονάει, ούτε φοβάται. Το αρκουδάκι μου είναι μαζί της. Της κρατάει παρέα μέχρι να συναντηθούμε ξανά.

Ο καιρός σήμερα είναι καλός. Ο κήπος είναι όμορφος. Το μικρό παιδί έχει φοβηθεί. Ζει με το φόβο και περιμένει. Η γαλάζια πόλη αρχίζει να φαίνεται πίσω από τον ήλιο. Η πέτρινη πόλη συνεχίζει να κυνηγά το μικρό παιδί. Το μικρό παιδί κρύβεται κάτω από ένα κόκκινο σεντόνι. Μα ο χρόνος ξέρει να περνάει από παντού.

ΙΔΡΥΜΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ